Hvor var Gud den 22. juli 2011?

Livets Kilde hefteserie
Nr. 56 13. årgang Oktober 2011

Hvis du ønsker flere eksemplarer av dette eller noen av våre andre hefter, er det bare å skrive til vår adresse i Sverige:

Livets Kilde, c/o BTHB, Hemmestorps Eke 32, SE-275 63 Blentarp, Sverige

Andre hefter i denne hefteserien:

Bergprekenen (1. del)
Bergprekenen (2. del)
Bergprekenen (3. del)
Bergprekenen (4. del)
Bergprekenen (5. del)
Bibelens fortelling (1. del)
Bibelens fortelling (2. del)
Bibelens historie (1. del)
Bibelens historie (2. del)
Den ukjente Jesus (1. del)
Den ukjente Jesus (2. del)
Det kristne håpet
Er Gud død?
Evangeliet i Edens hage
Gud og bønn
Gud og lidelse
Gud og tilgivelse
Guds løfter
Guds navn i Bibelen
Guds nåde i Det gamle testamente
Guds nåde i Det nye testamente
Guds profetier
Guds velsignelser
Herren er min hyrde
Hva er Guds kjærlighet? (1. del)
Hva er Guds kjærlighet? (2. del)
Hva er Guds vilje i ditt liv?
Hva skjer etter døden?
Hva styrer ditt liv?
Hvordan ble Bibelen til? (1. del)
Hvordan ble Bibelen til? (2. del)
Jesu brev til menigheten, 1. del
Jesu brev til menigheten, 2. del
Jesu brev til menigheten, 3. del
Jesus kommer igjen
Jesu lignelser
Jesu personlighet
Jobs bok
Kjærlighet og ekteskap
Kristendommens fallgruver
Kvinner i Bibelen
Lever vi i de siste dager?
Ord om fred
Ord om glede
Ord om godhet
Ord om håp
Ord om tro
Ord om tålmodighet
Syv hemmeligheter
Vanskelige bibelsteder (1. del)
Vanskelige bibelsteder (2. del)
Vanskelige bibelsteder (3. del)
Vanskelige bibelsteder (4.del)
Å leve sammen med Gud

Det gode seirer – budskapet i Johannes' åpenbaring (spesialnummer)

Copyright © 2011
Guds Verdensvide Kirke

Skriftstedene i Livets Kilde hefteserie
er hovedsakelig fra Norsk Bibel 88.
© 1988 Norsk Bibel A/S

Kjærligheten er tålmodig, er velvillig.

Kjærligheten misunner ikke.

Kjærligheten skryter ikke, den blåser seg ikke opp.

Den gjør ikke noe usømmelig, søker ikke sitt eget, blir ikke bitter, gjemmer ikke på det onde.

Den gleder seg ikke over urett, men gleder seg ved sannhet.

Den utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt.

1. Korinterbrev 13:4–7

DETTE HEFTET BLE SKREVET bare noen dager etter at Norge opplevde det mest alvorlige angrepet siden andre verdenskrig. En 32-årig nordmann sprengte flere bygninger i Oslo sentrum og drepte deretter mange av AUF-deltakerne på Utøya (AUF står for Arbeidernes Ungdomsfylking, det vil si Arbeiderpartiets ungdoms-organisasjon).

Dette er den mest dramatiske hendelsen i norsk historie på 70 år, og spørsmålet mange stiller seg, er: Hvor var Gud den 22. juli 2011? Gud kunne ha forhindret det som skjedde, og har derfor ansvar for å ha tillatt lidelsene. Vi skal se hvordan Han har tatt dette ansvaret.

Opplysningene vi refererer til, er hentet fra en rekke avisartikler og innslag på radio og tv, og det kommer hele tiden nye detaljer om hva som skjedde. I dagevis ble alle vanlige tv- og radiosendinger erstattet med kontinuerlige nyhetsopp-dateringer.

Vi har latt være å oppgi navnet på gjerningsmannen fordi vi ikke ønsker å være med på å spre navnet hans, siden det nettopp er det han ønsker. Han ønsker at fokus rettes mot ham som en viktig person for det norske samfunnet. Han krever at regjeringen skal gå av, og at han får en høy posisjon i det nye Norge – kravene taler for seg selv. ❐

Livets Kilde hefter har som mål å gjøre evangeliet klart og relevant for vår tid. Heftene leses av kristne fra forskjellige trossamfunn. Vårt ønske er å hjelpe den enkelte til å forstå seg selv og sitt forhold til Gud, uansett hvilket kristent trossamfunn man tilhører.

1	1. Korinterbrev 13:4–7
2–8	Den 22. juli 2011
9	Jesus gråter
10	Jeremia gråter
11–12	Når vi ikke forstår Gud
13–15	Livet er urettferdig, men ikke Gud
16–17	Hvor var Gud den 22. juli?
18–19	Finnes det håp?
20	Johannes åpenbaring 21:3–4

Den 22. juli 2011

«Om en mann kan vise så mye hat, tenk hvor mye kjærlighet vi alle kan vise sammen.»

En uttalelse til tv-selskapet CNN av et AUF-medlem som hadde mistet mange av sine venner på Utøya.

Meteorologene hadde sendt ut flomvarsel for helgen. Det var meldt om store nedbørsmengder over hele Sør-Norge, med opp til 100 millimeter på to døgn. Dette tilsvarer 100 liter vann pr kvadratmeter. Værmeldingen vaslet storflom, kanskje den største på 50 år. På denne ellers så fredelige fredags ettermiddagen forberedte folk seg for den varslede flommen. →

Kontortiden i departementene slutter kl. 15.00 om sommeren, men det er alltid noen som sitter utover dette og arbeider med saker som haster. Men ingenting tydet på at denne fredagen skulle bli annerledes enn andre fredager i fellesferien. Statsministeren arbeidet på sitt kontor i statsministerboligen i Oslo. Han skrev på en tale han skulle holde dagen etter på Utøya, hvor AUF hadde sitt årlige sommerstevne, og hvor ca. 600 unge deltakere fra hele landet var samlet. Mens statsministeren skrev på sitt innlegg, talte tidligere statsminister Gro Harlem Brundtland for ungdommene på Utøya, ut fra ønsket om å motivere dem og takke dem for deres politiske arbeid i lokalmiljøet.

Men så skjedde det noe som for alltid vil sette sine spor i det norske samfunnet. En stor varebil lastet med en eksplosiv blandning av kunstgjødsel og diesel eksploderte kl. 15.26 i Grubbegata mellom regjeringens høyblokk på 16 etasjer og de andre departementsbygningene. En person kledd i det som så ut som en politiuniform, ble sett bare et par minutter tidligere ved varebilen. Eksplosjonen var så kraftig at den hørtes helt ut i Bærum, og på Grefsen ristet husene slik at beboerne trodde at eksplosjonen var like i nærheten. Nesten alle kontorene i høyblokken ble fullstendig smadret, hvor åtte personer ble drept og 30 skadet. Eksplosjonen var så sterk at mange av vinduene i regjeringsbygningene og i de fire nærmeste kvartalene ble blåst ut. Selv under andre verdenskrig hadde ikke Oslo blitt utsatt for en så stor skade på én dag.

En blodig ansatt i høyblokken ringte umiddelbart etterpå på nødtelefonen fra 13. etasje for å høre om statsministeren hadde overlevd eksplosjonen. Jens Stoltenberg skrev på talen sin da han fikk høre om det som hadde skjedd. Han ble øyeblikkelig ledsaget av sikkerhetsvakter til et bombesikkert rom. Det er uklart om han ville ha overlevd angrepet hvis han hadde arbeidet på sitt vanlige kontor i regjeringsbygningen. Han innledet det vanskeligste døgnet i sin mangeårige yrkeskarriere, og viste i løpet av de neste 48 timer seg som en statsmann som håndterte krisesituasjonen med ro og stoisk verdighet.

I løpet av noen få minutter var Oslo sentrum forvandlet til noe som liknet en krigssone, med glass, papirer og møbelrester strødd utover gater og fortau. Store deler av glassfronten på

kontorbygningen til VG, like ved regjeringens høyblokk, raste ut i gaten. Hvis eksplosjonen hadde skjedd i kontortiden, ville kanskje et par tusen mennesker blitt skadet eller drept.

Brannmenn fra Oslo hovedbrannstasjon, rett under regjeringskvartalet var på stedet bare minutter etter eksplosjonen, men det tok tid å få oversikt over hva som hadde hendt og hvor mange som var såret. En rutebuss ble stoppet og fylt med skadde ansatte fra departementene og sendt til sykehus. En ekstraordinær nyhetssending fortalte at det hadde vært en eksplosjon i Oslo sentrum ved departementene, men at statsministeren var i sikkerhet. Det hele var helt uvirkelig, og mange lurte på om ikke dette var en øvelse. Forvirringen var stor, noe som nettopp var hensikten, for det mest dramatiske gjenstod.

Den trettito år gamle nordmannen som hadde utløst eksplosjonen, var nå på vei til Utøya, som er en øy i Tyrifjorden mellom Hønefoss og Oslo. Han hadde som mål å drepe så mange som mulig av Arbeiderpartiets fremtidige ledere, og ikke minst Gro Harlem Brundtland, tidligere statsminister og leder av Arbeiderpartiet. Han kalte henne for «landsmorderen», en retorisk forvrengning av hennes uoffisielle tittel «landsMODER». Han hadde hastverk med å komme til Utøya før hun var ferdig med å tale for den unge generasjonen.

Drapsmannen ankom til Utøya utkledt som politi. Men på vei over til øya fikk noen i båten mistanke om at noe var galt, og de ble umiddelbart skutt da de kom i land.

Bare en time før hadde Gro Harlem Brundtland avsluttet sin tale og hadde forlatt øya. Ungdommene var samlet i storsalen for å bli informert om bomben som en halvtime tidligere hadde ødelagt flere kvartaler i Oslo sentrum. De var i sjokk over denne meldingen, da de plutselig hørte skudd. De så ut av vinduet, hvor en mann skjøt ungdommene utenfor. Dette må være skuespill,

tenkte de, men fort forstod de at noe var fryktelig galt. Mannen skjøt kaldblodig med blant annet dumdumkuler, det vil si kuler som er ment å drepe. De deler seg opp i mange deler når de treffer målet. Det var den samme typen kuler som ble avfyrt mot forlagsdirektør William Nygaard i 1993, men til alt hell hadde Nygaard på seg en ytterjakke som tettet igjen åpningene i kulene slik at de ikke eksploderte da de traff ham. De unge på Utøya var ikke så heldige, gjerningsmannen skjøt ungdommene med dødelige skudd.

Det oppstod panikk i storsalen da alle ungdommene prøvde å komme seg ut. Mannen skjøt gjennom vinduene, og de unge løp ut og forsøkte å skjule seg bak busker og store steiner. Drapsmannen gikk rolig frem på stiene og ropte at han var fra politiet, og at de trygt kunne komme frem, hvorpå han kaldblodig skjøt dem og lo. I ettertid fikk vi vite at han var påvirket av stoff mens han skjøt. Mange unge forsøkte å svømme over til fastlandet. Feriegjester ved Utvik camping på fastlandet ca. 500 meter borte hørte skuddene og kjørte sine hurtiggående båter ut mot øya. De ble møtt med skudd da de forsøkte å hjelpe de unge som prøvde å komme seg bort fra øya, opp i båtene. De unge gråt og skrek av redsel, og var redde for at de i båtene også ville drepe dem.

I over en time gikk drapsmannen rolig rundt på Utøya. Uforstyrret skjøt han mot de unge mens de forsøkte å flykte. Politiet ankom til slutt til øya kl. 18.25, og etter noen minutter så de gjerningsmannen. Han kastet fra seg våpenet og kom gående mot politiet med begge armene i været. Han ønsket å bli tatt levende. Det var tydelig at han ikke var ferdig med planen sin. Det som hadde skjedd til nå, omtalte han senere som «propagandafasen». Nå hadde han fått alles oppmerksomhet; nå ville han fortelle sitt budskap. Han ville fortelle alle om sannheten om det multikulturelle samfunnet han var så imot. Han hatet Arbeiderpartiet, som var ansvarlig for denne utviklingen.

Mannen hadde skrevet et

manifest på ca. 1500 sider med sine tanker om samfunnet. I tillegg har han skrevet en detaljert dagbok. Det var tydelig at han hadde et budskap å fremføre. Det budskapet var et opprør mot det multikulturelle samfunnet og dem som hadde innført dette i Norge. Hans forbilde var korsfarerne som hadde slått muslimene og befridd Europa og Jerusalem fra Islam. Han beundret den norske kongen og korsfareren Sigurd Jorsalfar (1090–1123). 32-åringen hadde forbindelser til nazi-grupper i utlandet, og han hadde brukt de siste ni årene til å planlegge attentatet mot Arbeiderpartiet.

Norge var i sorg, og mange satt oppe utover kvelden og natten for å høre på radio eller se Norges største tragedie i moderne tid utspille seg på tv-skjermen. Mange gråt mens de så på disse bildene mens regnet flommet ned over Sør-Norge.

Under de neste dagene fulgte en hel nasjon utviklingen og deltok i sorgen over å ha mistet så mange unge mennesker. Vi er så få, vi har ingen å miste. Etter hvert er vi blitt mer kjent med drapsmannen og hans grunner til å gjennomføre dette angrepet på samfunnet. Hans forsvarer gikk ut i mediene noen dager senere og sa at han ikke trodde at det fantes noen andre i verden med en virkelighetsoppfatning som gjerningsmannen. 32-åringen krevde at statsministeren og regjeringen skulle gå av, og at han selv skulle få en sentral rolle i utviklingen av det nye Norge. Slik var hans oppfatning av virkeligheten.

Vi alle forsøker å forstå verden omkring oss, fra den dagen vi ble født. Vi visste ingenting da vi ble født, og så to ukjente personer som stirret på oss og smilte. Senere skulle vi forstå at det var våre foreldre. Dette og alt annet har vi måtte lære oss. Vi har alle forsøkt å sette sammen livets store puslespill for å forstå livet omkring oss. Men til dette

trenger vi hjelp. Vi trenger å vite hva et menneske er og hva som er meningen med livet. I dette må vi erkjenne at vår virkelighetsoppfatning må formes med hjelp av Den som har skapt oss. Drapsmannen lot ikke Guds Ord være et korrektiv til sin oppfatning av virkeligheten. Han lever i sin egen verden, og er ikke opptatt av sitt personlige forhold til Gud.

Vi i Norge har vært velsignet med fred og økonomisk velstand de siste 66 årene etter andre verdenskrig. Flertallet av den norske befolkningen har ikke opplevd krig på egen jord. Norge er blitt et av verdens rikeste land, sett i forhold til befolkningens størrelse.

Men siden andre verdenskrig har det vært kjempet mange kriger med nød og sult i andre deler av verden, noe vi får presentert daglig på radio og TV-skjermen. Men det er så langt borte, dette kunne ikke skje i Norge. Norge har vært spart for krig og lidelse i to generasjoner. Men den 22. juli 2011 gråt det norske folket over den største tragedien i nyere tid. ❐

Jesus gråter

Også Jesus led med dem som ble forfulgt og skutt på Utøya, og med dem som ble skadet eller drept i regjeringskvartalet. Han lider med de pårørende nå. Vi kan se at Jesus tar del i vår sorg når vi leser fortellingen om hvordan Han reagerte da Hans gode venn Lasarus døde.

JESUS KOM TIL SØSTRENE MARIA OG Marta fire dager etter at deres bror hadde falt bort Dette kan vi lese om i Johannes 11:1–44. Jesus, som var Skaperen av menneskeheten (Johannes 1:1–3), ser sorgen og blir påvirket av den. Han gråt (Johannes 11:35), til tross for at både Han og søstrene visste at de ville se Lasarus igjen i oppstandelsen på den siste dag. Jesus levde sammen med sine skapninger og delte deres sorger og gleder. Han stod opp fra de døde, og er i dag aktiv deltagende også når vi går gjennom sorg og glede. Sorg opplever vi når vi mister noen vi er glade i. Sorg og glede kommer fra samme tre, heter det i en sang. Hvis man aldri har vært glad i noen, vil man heller ikke oppleve sorgen når de blir borte.

Paulus skrev til menigheten i Tessalonika at de ikke trengte å sørge over de døde slik som dem som ikke trodde på en oppstandelse fra de døde (1. Tess. 4:13–14). Dette er den store trøst vi har i Guds plan for menneskeheten, at vi virkelig tror vi får møte våre kjære igjen i oppstandelsen, også de unge fra Utøya. Men samtidig skal vi være overfor våre medmennesker slik som Jesus var. Han gråt og viste sympati og empati med dem som sørget. Dette gjorde det norske folk i kjølvannet av 22. juli.

Jesus gråter med de pårørende som sørger over sine døde fra Utøya og regjeringsbygningen. Han gråter når Han ser hvor mye lidelse vi mennesker påfører hverandre. Men menneskehetens frie vilje må likevel få lov til å utspille seg slik at vi ser hvilke konsekvenser dette kan medføre; forskjellen mellom Guds veier og det onde. ❐

Jeremia gråter

Profeten Jeremia sitter ved utkanten av Jerusalem og ser at byen og Salomos tempel ligger i grus. Året var 587 f.Kr., da den babylonske kongen Nebukadnesar hadde beleiret og senere erobret byen.

Tempelet, en av antikkens underverker, lå i grus. Mange mennesker hadde dødd i kampene og i sulten som hadde herjet byen. Nå var folket ført bort til Babylon, og Jeremia sitter ensom og i dyp sorg mens han skuer ut over de nedrevne bymurene, de ødelagte husene og restene av det nedbrente tempelet. Han beskriver dette i boken Klagesangene, som vi har i Det gamle testamente. Midt i denne sorgen finner vi imidlertid noen vers (Klagesangene 3:21–25) som viser at Jeremia hadde håp og innså at Gud ikke var hevnens Gud, men en nådig Gud: «Dette vil jeg ta meg til hjertet, derfor vil jeg håpe. Herrens miskunn er det at det ikke er forbi med oss. Hans barmhjertighet har ennå ikke tatt slutt. Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor. Herren er min del, sier min sjel. Derfor håper jeg på ham. Herren er god mot den som venter på ham, mot den sjel som søker ham.» ❐

Når vi ikke forstår Gud

Det er mange eksempler fra Bibelen hvor Guds folk ikke forstod hvorfor Gud tillot lidelsen og nøden.

SPØRSMÅLET OM HVORFOR GUD tillatter lidelse er et av de eldste temaene i Bibelen. Jobs bok regnes av mange som en av de tidligste skriftene i Bibelen og handler blant annet om lidelsens dilemma. Job mistet de syv barna sine i en ulykke, og alle dyrene hans ble stjålet fra ham. Deretter ble han syk med byller over hele kroppen og var døden nær. Hans kone sa at han skulle forbanne Gud og dø.

Jobs bok er en dialog mellom Job og tre venner som oppsøkte ham i hans nød. Mot slutten av boken er det en dialog mellom Gud og Job. Gud sier i kapittel 2 vers 3 at det ikke var på grunn av synd at Job led. Og det er dette spørsmålet som drøftes i Jobs bok. Hvorfor tillot Gud at en respektert og gudfryktig mann som ikke hadde syndet, bli rammet av en så stor ulykke? Vennene til Job mente at Gud var rettferdig og bare straffet dem som syndet, og ikke en rettferdig person. Derfor måtte Job ha syndet, påstod de. Job nektet imidlertid for dette og klaget sin nød til Gud. Han brukte krasse ord i sine taler til Gud og forventet et svar av Ham. Job krevde sin rett.

En annen som ikke forstod Gud, var profeten Habakkuk, som levde før 620 f.Kr. Han forstod ikke hvorfor Gud ikke stoppet lovløsheten i Jerusalem.

> *«Hvor lenge, Herre, skal jeg rope uten at du hører! Jeg klager for deg over vold, og du frelser ikke. Hvorfor lar du meg se urett, Og hvorfor kan du selv se på slikt elendighet? Ødeleggelse og vold har jeg for mine øyne. Det kommer strid og oppstår trette. Derfor er loven maktesløs, Og retten kommer aldri fram. For ugudelige omringer den rettferdige, Derfor blir retten forvrengt.»*
>
> Habakkuk 1:2–4

Til tross for at Habakkuk ikke forstod Gud, ville han likevel stå på sin post og se hva Gud ville gjøre. Så skrev han de berømte ordene: «men den rettferdige skal leve ved sin tro» (2:4). Med andre ord, vi kan ikke alltid forstå Gud, men vi tror allikevel.

En annen som ikke forstod Gud, var Abraham. Gud hadde gitt ham et bestemt løfte om at han skulle få en sønn og ved ham få mange etterkommere. Men til tross for at både Abraham og hans kone Sarah allerede var gamle, henholdsvis ca. 70 og 60 år gamle, ventet Gud med å oppfylle dette løftet. Etter flere år klaget Abraham over at Gud ikke hadde oppfylt sitt løfte (1. Mosebok 15:1–4). I vers 5 og 6 står det imidlertid: «Han [Gud] førte ham [Abraham] utenfor og sa: Se nå opp mot himmelen og tell stjernene, hvis du er i stand til å telle dem! Og Han [Gud] sa til Abram: Slik skal din ætt bli. Og Abram trodde på Herren, og han regnet ham det til rettferdighet.» (Dette var før Abram fikk sitt navn endret til Abraham av Gud, 1. Mosebok 17:5.) Gud ventet i 24 år før Han oppfylte sitt løfte til Abraham. Paulus brukte dette eksempelet for å forklare at vi kan bli rettferdige i Guds øyne, hvis vi tror slik som Abraham (Galaterbrevet 3:6–8). Abraham trodde, til tross for at han ikke forstod hvorfor Gud ikke innfridde sitt løfte til ham.

Noen andre som ikke forstod Gud, var Jesu disipler. De hadde gleden av å leve og snakke med Herren i over tre år, da de og Jesus uventet blir sveket av en av sine egne. Disiplene var i oppløsning og rømte i frykt den kvelden Judas sørget for at Jesus ble tatt til fange. Peter sverget at han ikke kjente til Jesus tre ganger den natten Jesus ble forhørt, og han gråt bittert da han så Jesus bli ledet ut av forhøret på vei til sin korsfestelse. De trodde ikke sine egne øyne da de så Jesus, som de forstod var Messias og Guds Sønn, henge på et kors for å dø. Alle som så ham henge naken på korset, ristet på hodet i sorg. Hvorfor kunne dette skje? Han som helbredet de syke og til og med reiste de døde opp til livet, hang selv på korset. Kunne ikke Han eller Gud forhindret dette? Dette var spørsmål som disiplene strevde med. Hvorfor måtte egentlig Jesus lide og dø? Kunne ikke Gud bare ha sagt at herved er all synd tilgitt?

Bibelen inneholder en rekke beretninger hvor Guds folk ikke forstod hva Gud gjorde. Det er dette som kalles tro, at vi tror også når vi ikke forstår Gud. ❐

Livet er urettferdig, men ikke Gud

Dette livet er urettferdig, men det er ikke det samme som å si at Gud er urettferdig. Guds veier er uransaklige. Hvis Gud hadde skapt mennesket for kun å leve dette korte livet, hadde det vært urettferdig av Ham å la unge mennesker dø, før de hadde begynt på selve livet. Men Gud har mye større planer med menneskeheten enn at vi kun skal leve noen få år.

HAN ØNSKER Å GI OSS ET EVIG liv, hvor det nåværende livet kun er begynnelsen på vår eksistens. Han tilbyr oss dette som en gave, men vi må velge om vi vil ta imot gaven. Det er egentlig dette livet dreier seg om, å velge om vi vil ta imot denne gaven og lære å kjenne forskjellen mellom godt og ondt. For å kunne velge må vi smake det gode og det onde, Gud har gitt oss et reelt valg. Han tvinger ikke noe på oss, ikke engang frelse. Gud ønsker at de som skal leve med Ham i evigheten, skal ønske dette selv. Vi må velge om vi vil gå Guds veier og ta imot Hans gave eller ikke. Derfor tillater Gud det onde, slik at vi skal ha et reelt valg og se konsekvensene av det onde.

Vi tror at Gud er både kjærlig og rettferdig, at Gud vil gi sitt tilbud om evig liv til alle mennesker, og at Han håper at flest mulig tar imot Hans gave.

Men hvorfor måtte egentlig Jesus lide og dø? På den annen side, hvis Gud bare hadde sagt at Han elsket oss, og at alle våre synder var tilgitt, ville vi trodd Ham? Eller ville vi kanskje ha tenkt at Gud er den rettferdige, men strenge Guden som har gitt oss amnesti for våre feiltrinn? Eller at vi hadde tatt Hans store gave som en selvfølge uten å innse dens store verdi? Det er minst tre grunner til at Jesus måtte

lide og dø. For det første har synd en pris, og den må betales. Jesus betalte prisen for vår synd ved å dø i vårt sted. For det andre viser Jesu lidelse og død hvor mye Gud elsker oss. «Ved dette ble Guds kjærlighet åpenbart iblant oss, at Gud har sendt sin enbårne sønn til verden, for at vi skal leve ved ham» (1. Johannes 4:9). Vi kan forstå at Gud er glad i oss når vi ser det store offeret Han har gitt i vårt sted.

Men det er i hvert fall enda en grunn til at Jesus måtte lide og dø. Gud har tillatt lidelsen, nøden og det onde. Gud kunne ha hindret alt dette, men da kunne ikke vi hatt fri vilje, men vært programmert slik at vi alltid gjorde det riktige i Guds øyne. Da hadde vi ikke hatt et fritt og selvstendig valg om vi ønsket å ta imot Hans gave om evig liv eller ikke. Han ønsker at de som skal leve sammen med Ham, gjør dette av egen fri vilje, fordi de selv ønsker det. Til og med englene

har fri vilje, noe vi skal komme tilbake til.

Men denne verdifulle gaven som fri vilje er, har en meget høy pris når den misbrukes, hvilket 22. juli er et eksempel på. En forferdelig pris. Men Gud har tillatt det og har derfor et ansvar for at det kunne skje. Gud er ikke ansvarlige for våre handlinger, men Han er ansvarlig for at lidelse og nød finnes. Dette er den tredje grunnen til at Jesus døde på korset. Ved denne handlingen har Gud tatt på seg ansvaret for å ha tillatt all nød og lidelse blant Sine skapninger. Gud tok på seg all lidelse, sykdom og nød ved Jesu Krist død, fordi Han har tillatt det. Gud kunne ha forhindret at Satan forførte de første menneskene og menneskeheten siden, men Han tillot det. Gud kunne ha forhindret lidelse og nød, men da ville vi ikke ha sett hvor ille det kan gå når vi ikke følger Hans vei, som er kjærlighetens vei.

Det er vårt valg om vi skal tro til tross for at vi ikke alltid forstår Ham. Som kronprins Haakon sa: Det som er skjedd den 22. juli kan vi ikke gjøre noe med. Men vi kan velge hva tragedien skal gjøre med oss.

Vi kan velge om vi ønsker å leve et liv i kjærlighet til våre medmennesker og Gud. Vår pakt med Gud er å ha Ham først i våre

liv, ikke materielle ting eller noe annet. Det materielle er Guds velsignelse, men det må ikke kvele vår kristne tro. Det viktige for oss er å elske Herren av hele vårt hjerte, sinn og legeme og elske andre mennesker slik som Gud gjør. Dette er det nye budet som Jesus ga oss i den nye pakt i Johannes 13:34. I den gamle pakt holdt det med å elske andre slik som en elsket seg selv, i den nye høyner Gud forventningene til oss ved at vi skal elske hverandre slik som Gud gjør det. Dette innebærer en radikal forandring i hvordan vi behandler andre mennesker, og dette er kun mulig ved at Gud gir oss Den Hellige Ånd, en del av seg selv. Denne forandringen er så stor at Paulus omtaler det som det nye mennesket.

Man er ikke en kristen bare fordi man hevder at man er det. 32-åringen som myrdet ungdommene på Utøya, hevdet at han var en kristen. Det er våre gjerninger og hvordan vi lever våre liv som bekrefter eller avkrefter om vi i sannhet er kristne. Gjerninger taler sterkere enn ord, og 32-åringens handlinger taler for seg selv.

Paulus definerer kjærlighet, som er vårt mål for hvordan vi skal leve våre liv. En interessant øvelse er å sette sitt eget navn inn alle stedene det står «kjærlighet» i Paulus' første brev til korintere 13:4–7, gjengitt på side 1 i dette heftet.

Vi skal ikke gjengjelde ondt med ondt, men overvinne det onde med det gode (Romerbrevet 12:19–21). Med dette utgangspunktet har statsministeren og Kong Harald valgt å håndtere denne tragedien, noe som har gitt dem begge stor respekt i inn- og utland. ❐

Hevn dere ikke selv, mine kjære, men gi rom for vreden! For det står skrevet: Hevnen hører meg til, jeg vil gjengjelde, sier Herren.

Om din fiende er sulten, så gi ham å ete. Om han er tørst, så gi ham å drikke. For når du gjør det, samler du glødende kull på hans hode.

La deg ikke overvinne av det onde, men overvinn det onde med det gode!

Romerbrevet 12:19–21

Hvor var Gud den 22. juli?

Gud var både i regjeringsbygningene i Oslo og på Utøya den 22. juli. Flere ungdommer fra Utøya har sagt at de takker Gud for at de overlevde. Det var 190 ansatte til stede i regjeringsbygningene den 22. juli da bomben smalt. Det ble sagt i radioen at «det var et under at kun åtte ble drept».

I ETTERTID ER DET BLITT KJENT at 32-åringen hadde planlagt at bomben skulle utløses midt i arbeidstiden for å drepe flest mulig. Men en trafikkulykke forårsaket store køer inn og ut av Oslo den 22. juli, noe som medførte at han ble et par timer forsinket. Mange flere mennesker i regjeringsbygningene og på fortauet kunne ha blitt drept hvis han hadde lykkes å utløse bomben et par timer tidligere. Han hadde også kommet til Utøya mens Gro Harlem Brundtland, et av hans hovedmål, fremdeles talte til ungdommene.

Men likevel tillot Gud at 77 mennesker ble drept, en dyp tragedie for deres familier og for Norge. Gud har et ansvar ved å tillate dette, og det har Han tatt på seg ved Jesu lidelse og død, samtidig som Han tilbyr alle en evig eksistens.

Gud har tillatt det onde. Finnes det noen som er ond? I vår moderne tid er det mange som ikke tror at det finnes en Allmektig Skaper av alt liv, og mange tror ikke at det finnes et vesen som er ondt, som Bibelen kaller Satan eller djevelen.

Ifølge Bibelen var Satan en av de mektigste englene under Gud selv. Englene har fri vilje, og Satan gjorde opprør mot Gud og fikk med seg en tredjedel av de andre englene. Han mente at han var visere enn Gud og kunne styre bedre enn Ham, slik som gjerningsmannen mener han kan styre bedre enn statsministeren. Denne engelen ble da Guds motstander, og hans nye navn, Satan, betyr nettopp det. Han ønsket å ødelegge alt det Gud stod for. Satan er ondskap personifisert. Han har ingen empati med menneskelig lidelse og nød. Han kan påvirke mennesker i samme vei hvis de åpner sinnet for ham. Gud tillater det, slik at vi kan se hvilke konsekvenser det har. Gud ønsker at vi skal se konsekvensene av det onde, slik at vi ikke velger det. Englene som fulgte Satan, hadde ikke opplevd noe ondt, og Satan fikk overbevist dem om at hans veier var best. I dag kan vi se hvilken lidelse ondskap fører med seg. ❐

HVOR DU ER FALT NED fra himmelen, du strålende stjerne [Lucifer], du morgenrødens sønn! … Det var du som sa i ditt hjerte: Til himmelen vil jeg stige opp, høyt over Guds stjerner vil jeg reise min trone … Jeg vil stige opp over skyenes topper, jeg vil gjøre meg lik Den Høyeste.

Jesaja 14:12–14

DET VAR FØR PÅSKEhøytiden, og Jesus visste at hans time var kommet da han skulle bort fra denne verdenen til Faderen … De holdt måltid. Djevelen hadde allerede inngitt i hjertet til Judas, sønn av Simon Iskariot, at han skulle forråde ham.

Johannes 13:1–2

Finnes det håp?

De unge som døde på Utøya, lider ikke lenger. Det er vi som lider over tapet av kjære familiemedlemmer og venner. Er det håp om å bli gjenforenet og se hverandre igjen? Ja, fordi Gud ikke bare har skapt oss til dette fysiske livet. Han har en plan hvor alle mennesker vil få en sjanse til å velge om de vil ta imot Hans gave eller ikke.

GUD ØNSKER AT SÅ MANGE SOM mulig skal få evig liv sammen med Ham. Jesus døde for hele menneskeheten.

Men hvis vi ser på eksemplene som vi har nevnt tidligere i dette heftet, så forstod de ikke hvorfor Gud tillot deres lidelse. Gud lot Lasarus dø for at Hans allmakt kunne bli åpenbart og Jesus æret (Johannes 11:4). I Jobs tilfelle tillot Gud prøvelsen for å vise Satan at hans anklage mot Job var feil. Satan hevdet at Job tjente Gud av egoistiske hensyn, på grunn av velsignelsene Gud hadde utøst over ham (Jobs bok kapittel 2). Job bestod prøven og kom nærmere Gud etterpå, til tross for at han aldri fikk vite hvorfor Gud hadde tillatt lidelsen. Men han lærte mye om seg selv og sitt forhold til Gud gjennom lidelsen, står det i kapittel 42 og Gud velsignet ham storlig etterpå for hans trofasthet. Men til tross for lidelsen stolte Job hele tiden på Gud. Han trodde at selv om

Job og hans tre venner

Gud lot ham dø, så ville han se Gud igjen etter døden (Job 19:25–27).

Abraham fikk aldri vite hvorfor han måtte vente i 24 år før Gud oppfylte sitt løfte til ham. Men i ettertid kan vi se at Gud brukte ham til å lære oss hva tro er. Abraham trodde på Gud til tross for at Gud drøyde med å oppfylle sitt løfte. Abraham har for alltid blitt et eksempel på hva det betyr å tro på Gud.

Profeten Habakkuk forstod ikke hvorfor Gud ikke grep inn for å slå ned volden i Jerusalem, noe Han senere gjorde da Nebukadnesar erobret og ødela byen i 587 f.Kr. Profeten forstod ikke at Gud kunne bruke et hedensk folk til å straffe Hans folk. Men han aksepterte det og ventet på Gud. Han trodde på Gud til tross for at han ikke forstod Ham. I slutten av kapittel 3 i boken sin beskriver han sin holdning til Gud (vers 18–19): «Men jeg vil fryde meg i Herren, jeg vil juble i min frelses Gud. Herren Herren er min kraft. Han gir meg føtter som en hind og lar meg skride fram over mine høyder.»

Jesu disipler som så sin Mester lide og dø på korset, forstod senere, da de fikk Den Hellige Ånd, hvorfor Han måtte lide og dø. Deres tro var så sterk at de selv ble martyrer da de forkynte budskapet for hele verden. Til og med apostelen Tomas, som hadde tvilt på Jesu oppstandelse fra de døde, forkynte evangeliet og led martyrdøden.

Paulus var et mektig instrument for Gud, og Gud viste sin kraft gjennom ham. Men også Paulus måtte oppleve å ikke bli bønnhørt for en plage han selv hadde. Mange bibelforskere mener at det var en øyesykdom Paulus hadde som han ba om helbredelse for. Men svaret han fikk var: «Min nåde er nok for deg, for min kraft blir fullendt i svakhet» (2. Korinterbrev 12:8–9). Guds tilgivelse av Paulus synder var det viktigste, og Gud tillot Paulus å være plaget. Men Paulus trodde og fortsatte sin virksomhet og ble historiens store teolog og forkynner til de ulike folkeslagene.

En dag vil Gud fjerne Satan og gjøre alt i stand i en verden uten synd og lidelse, og uten det onde. Men vi går i dag i livets skole, hvor vi nettopp skal lære forskjellen mellom godt og ondt, kjærlighet og hat. Vi skal velge om vi ønsker å ta imot Guds kjærlighet og tilbud om evig liv eller ikke. Ønsker du å leve med Jesus i evigheten? Han som led og døde for deg, venter på ditt svar. ❐

Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mer. Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned ut fra himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er pyntet for sin brudgom. Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort.

Johannes åpenbaring 21:1–4

Adresseendringer meldes til:

Livets Kilde, c/o BTHB, Hemmestorps Eke 33
SE-275 63 Blentarp, Sverige
Faks: +46-(0)46 800 57

Den norske redaksjonens adresse:

Livets Kilde, Postboks 89 Holmlia, NO-1201 Oslo
www.gvks.org

Andre adresser i Norden:

Danmark: *Livets Kilde* Hæfteserie
Postboks 714, DK-4000 Roskilde

Finland: *Livets Kilde,* Box 603, FI-00101 Helsingfors

Sverige: *Livets Kilde,* c/o BTHB, Hemmestorps Eke 33
SE-275 63 Blentarp (produksjon)

Telefonnumre til *Livets Kilde:*

Danmark: +45-22 67 70 96
Norge: +47-64 87 74 48
Sverige: +46-(0)763 904 104

Støtte til utgivelsen av *Livets Kilde* hefteserie

Abonnementet på *Livets Kilde* hefter er gratis, men uten støtte fra leserne hadde det ikke vært mulig for oss å utgi disse heftene. Vi vil derfor gjerne uttrykke vår store takk til alle som støtter utgivelsen av denne hefteserien. Arbeidet med å lage heftene skjer ved frivillig innsats. Trykkingen og portoen må imidlertid betales. De som ønsker å støtte utgivelsen av heftene slik at vi kan fortsette denne tjenesten og kanskje også sende dem til enda flere abonnenter, kan sende en gave til en av følgende konti:

Danmark: 1-245-7278
Finland: 800014-1952461
Norge: 7082 0512624
Sverige: 98 07 30-6

Forfatter av dette heftet: Carl Fredrik Aas

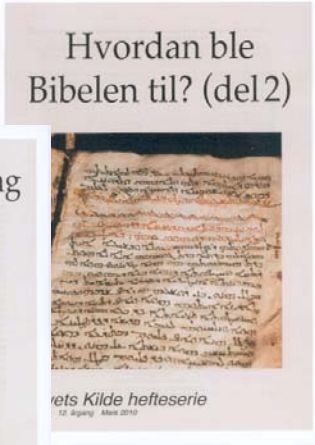

Vil du vite mer? Se vår hjemmeside

www.gvks.org

Guds Verdensvide Kirke i Skandinavia

001HVG1(n)/102011